

Dániel könyve – Százhatvannyolcadik

A próféta igazság feltárása: a meghatalmazott háborúk második csatája és a 144 000 elpecsételése

Jeff Pippenger
2024-03-30

Most a megbízóháborúk második csatáját tárgyaljuk, amint azt Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik és tizenkettedik verse szemlélteti. Az e versekben szereplő második csata az ukrain háborút azonosítja, Oroszország ateista hatalma és Ukrajna nemzete között. A versekben Putyin győzedelmeskedik, miként IV. Ptolemaiosz is, de győzelme után felfuvalkodik a saját szívében, és nárcisztikus önfelmagasztalása lesz az ő Waterloojának eszköze. E jelenlegi történelem történelmi ábrázolása csak azok számára hasznos, akik értik, hogy a jelenlegi történelem mit képvisel lelkileg.

A tizedik fejezet első versében Dániel, aki Isten utolsó napokban élő népét jelképezi, úgy kerül azonosításra, mint aki megérti mind a „látomást”, mind a „dolgot”. A látomás és a dolog ismételtlen együtt jelenik meg, mégis egymástól megkülönböztetve, mint az igazság egy vonala. Ezek az Ulai és a Hiddekel folyók. Ezek a „mareh” és a „chazon” látomások. Ezek a kétezer-ötszázhusz év prófécijája, összekapcsolva a kétezer-háromszáz év prófécijával. Ezek Isten népének belső és külső bizonyágtétele. Az Úr nem ismételi meg jelentéktelen dolgokat. Az első említés szabálya azonosítja, hogy mivel a legelső dolog, amit Dánielről megtudunk az ő végső látomásában, az, hogy Isten végidei népét képviseli, akik értik mind a „chazon”-t, mind a „mareh”-t. Ezért a látomást és a dolgot létfontosságú meglátni, ha a tizenegyedik és tizenkettedik vers próféta történelmét helyesen akarjuk megérteni.

Dániel jelképezi a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő száznegyvennégyezeret, akik tökéletesen megismételték a tíz szűz példázatát, amely a millerita mozgalom történetében teljesedett be. Ők, miként a milleriták is, elszenvedtek egy első csalódást, amelyet a Jelenések könyve tizenegyedik fejezete úgy ábrázol, mint az istentelen „woke” fenevad általi megölésüket, amely a mélységből jön fel, és akik ezután holtan fekszenek a nagy város utcáján, Egyiptomban és Sodomában, ahol Krisztust is megfeszítették. Haláluk „örvendezést” váltott ki a sárkány követőiben, Dánielben azonban gyászt idézett elő.

A száznegyvennégyezer elpecsételésének történetét Lázár feltámasztatása is szemléltette, akinek feltámasztását Krisztus műve elpecsételő cselekedetként azonosították; s ő mint azoknak a jelképe, akiket Krisztus elpecsétel, ő vezette a Jeruzsálembe való diadalmas bevonulást, amely a millerita történelemben az Éjféli Kiáltás mozgalmának előképe volt, és ugyanígy a száznegyvennégyezer történetében is. Lázár feltámasztása akkor történt, amikor nővérei, Mária és Márta gyászoltak, miként Dániel is a tizedik fejezet huszonegy napja alatt. A tizedik fejezetben Dániel gyásza Mihály alászállásával ér véget, éppen azon személy megjelenésével, akinek „szava” Lázárt és Mózeszt visszahozta az életbe. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő két tanú feltámadását az szemlélteti, hogy Dániel átváltozik a „marah” okozó látomása által.

A tizedik fejezetben Dániel azonosítja a száznegyvennégyezer elpecsételését, amely a Jelenések tizenegyedik fejezetében is ábrázolva van. A fejezetben Gábiel világosan kijelenti, hogy azért jött Dánielhez, hogy megértesse vele, mi fog történni Isten utolsó napi népével. Annak üzenete, hogy mi fog bekövetkezni Isten népével az utolsó napokban, prófétailag egy olyan üzenet összefüggérendszerébe van helyezve, amelyet a prófétai vonal prófétai vonalra helyezésének módszertana erősít meg. Ezen alkalmazáson belül az első említés szabálya azt mutatja meg, hogy a helyes megértést csak azok fogják felismerni, akik látják mind a belső, mind a külső igazságokat azokban a vonalakban, amelyek össze vannak kapcsolva. Ők azok, akik értik a „látomást” és a „dolgot”.

A száznegyvennégyezer meg fogja érteni a prófétai üzenetet, de át is fogja élni azt, mert az üzenet és a tapasztalat nem választható el egymástól. Az üzenet az, ami megszentel, mert az üzenet Isten Igéje, Krisztus pedig Isten Igéje, és Isten Igéje az Igazság. Az Ő üzenete mint Igazság nyer megerősítést, mert a prófétai alkalmazás azon alapelvei által jelenik meg, amelyek nem többek és nem kevesebbek annál, mint annak alapelvei, hogy ki Ő és mi Ő. Ő Palmoni, a Csodálatos Számláló, a Titkok Számlálója. Ő a Csodálatos Nyelvész, a kezdet és a vég, az első és az utolsó, az Alfa és az Omega. Létének ezen elemei határozzák meg azokat a prófétai szabályokat, amelyek megalapozzák a prófécia üzenetét, és létrehozzák a prófécia tapasztalatát.

Mielőtt az Úlai és a Hiddekel, Sineár két nagy folyója, elérné a Perzsa-öblöt, összefolyásuk közelében egy mocsaras vidéket alkotnak, amelyet Shatt al-Arabnak neveznek, de nem egyesülnek egyetlen folyóvá. A Shatt al-Arab az Eufrátesz és a Tigris, valamint több kisebb folyó és patak összetalálkozása által létrejött folyódelta. Mindazonáltal még a delta vidékén belül is az Eufrátesz és a Tigris megőrzik különálló azonosságukat, és elkülönült folyókként ömlenek a Perzsa-öbölbe. A prófécia belső és külső üzenetei megőrzik egymástól megkülönböztetett kapcsolatukat, de amikor végkifejletükhöz érnek (az utolsó napokban), több folyó és patak által táplált deltát hoznak létre. Jézus a lelkit a természetivel szemlélteti, és az utolsó napokban minden látomás hatása egy deltaárteret formál, jóllehet a két nagy folyó megőrzi egymástól elkülönülő szerepét.

A huszonegy napos gyásznak időszaka egybeesik azzal az idővel, amikor a két tanú holtan fekszik az utcán, és ez az időszak az első csalódással és a késedelmi idővel veszi kezdetét. Ez az időszak annak a nagyobb időszaknak a keretén belül következik be, amelyben a száznegyvennégyezer megpecsételése végbemegy. A megpecsételés nem a vég idején, 1989-ben kezdődött, hanem akkor, amikor Krisztus, mint a harmadik angyal, 2001. szeptember 11-én alászállt. Népét elhozta Kádeshez tett második látogatásukhoz, és ez alkalommal az a kevés, aki készen áll, bemegy az ígéret földjére. Isten népének tapasztalata 1989-től, a vég idejétől kezdve egészen 2001. szeptember 11-éig nem pecsételte meg őket. A megpecsételés akkor kezdődött, amikor Krisztus alászállt, és megszólaltatta a harmadik jaj hetedik trombitájának első hangját.

A hetedik trombita megszólalásánál teljesedik be az Isten titka, és ez a titok a száznegyvennégyezer elpecsételését jelenti, amely e trombita megszólalása alatt történik meg. Ez a trombita három hangot üt meg, mert ez az Igazság. Az első hang 2001. szeptember 11-e volt, a második hang 2023. október 7-e volt, és a három hang közül a harmadik a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynél szólal meg. Ez a három hang az a három lépés, amely az igazságban mindig

jelen van. Dániel három érintése a tizedik fejezetben összekapcsolta az ő tapasztalatát annak a történelmi időszakkal, a korszakával, amelyet a hetedik trombita három hangja jelképez.

Az a prófétai üzenet, amely azt a hatást idézi elő, hogy az ember Krisztus képmására alakul át, s amelyet Dániel a tizedik fejezetben szemléltet, annak az üzenete, ami Isten népével az utolsó napokban történik; de nem általános értelemben vett utolsó napokról van szó. Ez az az üzenet, amelyet Isten népe a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején megért és megtapasztal.

Amint Gábiel elkezd bemutatni a tizenegyedik fejezetben ábrázolt prófétai történelmet, meghatározott prófétai vonalakat tár elénk. Az első két vers Círussal (az első Bushsal) kezdődik, a vég idején, 1989-ben, és előrehalad egészen Donald Trumpnak, mint a negyvenötödik elnöknek (a hatodiknak) a történetéig; és ott a prófétai történelem megszakad, mígnem a három és negyedik versek a hetedik királyságként az Egyesült Nemzetek történetével (Nagy Sándorral) foglalkoznak. Donald Trumpnak mint a gazdag hatodik elnöknek az üzenete, aki felingerli a globalistákat, ennél fogva olyan igazság, amely a száznegyvennégyezer pecsételésének idején teljessé válik. Ennél fogva ez jelenvaló igazság.

Az ötödiktől a kilencedikig terjedő versekben a pápaság története kerül bemutatásra, amint 538-ban a trónra emeltetett, egészen a halálos sebig és a vég idejéig, 1798-ig. Ez természetesen lényeges és fontos igazság, mert fenntartja és megerősíti a negyvenedik verset, ám nem szolgáltat olyan konkrét prófétai elbeszélést, amely a száznegyvennégyezer elpecsételésének időszakában történik. A tizedik vers, miként az ötödiktől a kilencedikig terjedő versek is, megerősíti a negyvenedik vers érvényességét, de nem foglalkozik azzal a prófétai történelemmel, amely az elpecsételés idején teljessé válik. Mindazonáltal megjelöli 1989-et, és ezért kihagyás által egy néma időszakot állapít meg 1989-től a negyvenegyedik versben szereplő vasárnaptörvényig.

A tizenegyedikről a tizenötödikig terjedő versek olyan történelmet azonosítanak, amely a százhuszonnégyezer elpecsételésének időszakában teljessé válik. E versek a második és harmadik versek közötti, valamint a negyvenedik versben szereplő 1989 és a negyvenegyedik versben szereplő vasárnapi törvény közötti rejtett történelembe illeszkednek. E versek a legteljesebb mértékben jelenvaló igazságot képeznek, és ekként kell azokat felismernünk, ha le akarjuk aratni a versek megértéséből származó szándékolt áldásokat.

A szándékolt áldások kettősek, mert egyrészt az abban ábrázolt prófétai történelem megértését jelenti, másrészt pedig azt a tapasztalatot, amely e kijelentés igazságainak megértéséből származik. Az üzenet megértése, a tudás végső gyarapodása, amely a pecsételés időszakában teljessé válik, az, ami megszenteli azokat, akik a száznegyvennégyezer között lesznek. Ezért fontos, hogy a verseket a belső és a külső szempontjából vizsgáljuk.

A 3Mózes huszonhatodik fejezetének „hét ideje” feltétlenül a száznegyvennégyezer elpecsételésének idejéhez tartozik, mert Dániel két imája, amelyeket a második és a kilencedik fejezet képvisel, kettős imádságot jelentenek annak a prófétai történelemnek a megértésére, amelyet a fenevad képmása szemléltet, valamint annak a tapasztalatnak az elnyerésére is, amely azokban jön létre, akik teljesítik a 3Mózes huszonhatodik fejezetében található, bűneik és atyáik bűneinek megbocsátásáért mondott imát. A külső ima azonosítja a fenevad képmását, a belső ima

pedig Krisztus képását hozza létre.

A Dániel tizenegyedik fejezetének azon különböző szakaszaiban ábrázolt történelem megértését, amelyek kifejezetten a pecsételés idején beteljesedő történelmet tárgyalják, Dániel második fejezetbeli imája szemlélteti. Ő és a három társ arra törekedtek, hogy megértsék Nebukadneccar álmának, a fémekből álló szoborról szóló látomásnak titkos üzenetét. Amikor felismerik a Nebukadneccar elrejtett álmában bemutatott prófétai történelem helyes értelmét, e megértés azok számára, akik értik, feltárja, hogy reménység nélkül vannak, hacsak személyesen véghez nem viszik a teljes megtérés azon tapasztalatát, amelyet Dániel kilencedik fejezetbeli imája szemléltet.

A tizedik fejezetben Dániel által jelképezett tapasztalatot elválasztani a tizenegyedik fejezet végidőbeli eseményeinek prófétai elbeszélésétől annyi, mint kudarcot vallani a prófécia tanulójaként. Dániel tizenegyedik fejezetének tizenegyedik és tizenkettedik verseiben a határvidék háborúja, a rafiai csata és a déli király győzelme azt a három helyettesítő háború közül a másodikat jelképezi, amelyek Isten prófétai Igéjében meg vannak jelölve. Az a kulcs, amely e igazság kijelentését láthatóvá teszi, a Csodálatos Nyelvész szóhasználata a tizedik versben, amikor az északi király túláradásáról és átvonulásáról beszél egészen az erősségig (a nyakig). Ő adott még két másik verset is, amelyek a túláradásról és az átvonulásról szólnak, és ezzel egybefoglalja az események prófétai elbeszélését és azt a tapasztalatot, amelyet ezen események megértésének elő kell idéznie.

Hanem az ő fiai felindulnak, és nagy seregek sokaságát gyűjtik össze; és az egyik bizonyosan eljön, elárad, és átvonul; azután visszatér, és felindul egészen az ő erősségéig. És a déli király haragra gerjed, és kivonul, és megütközik vele, tudniillik az északi királlyal; és az nagy sokaságot állít fel; de a sokaság amaz kezébe adatik. És mikor elragadja a sokaságot, szíve felfuvalkodik; és sok tízezret letipor; de attól meg nem erősödik. Dániel 11:10–12.

2014-ben Putyin háborút indított Ukrajnában, és ahhoz, hogy ezt az igazságot a tizenegyedik fejezet tizenegyedik versében ábrázoltak szerint felismerje, a prófécia tanítványának először képesnek kell lennie meglátni, hogy a tizedik vers olyan történelmet ábrázol, amely Dániel könyve tizenegyedik fejezete negyvenedik versének második részét szemlélteti. Amikor ezt felismeri, akkor meglátja azt is, hogy amit a tizedik vers hozzátesz a negyvenedik vershez, az az, hogy amikor 1989-ben elsöpörték a Szovjetuniót, az északi király csupán az ő erősségéig („nyakáig”) vonult fel. Ám a prófécia tanítványa nem tudhatná, hogy ez mit jelzett, amíg meg nem látta Ézsaiás könyve nyolcadik fejezetének nyolcadik versét. Akkor prófétai felhatalmazása lenne annak azonosítására, hogy mindhárom verset egy olyan kifejezés kapcsolja össze, amelyet a Biblia mindössze három alkalommal alkalmaz.

A tanulóknak ezután szüksége volna egy második tanúbizonyságra is arra nézve, hogy a Bibliában az „elárad és átmegy” kifejezés háromszori előfordulása szándékos ismétlés. Ennek a ténynek a második tanúbizonysága abból állapítható meg, hogy mindhárom vers (tanú) egy északi királyt azonosít, amint megtámad egy déli királyt. E három tanú együtt, amelyeket kétféle belső tanúbizonyság ugyanazon jelképes történelemként erősít meg, arra vezeti a prófeciák tanulmányozóját, hogy mindhárom verset egymásra helyezze, sorról sorra módon. Ez az

alkalmazás kibővíti azoknak a verseknek a tartalmát, amelyek az északi király és a déli király közötti harcot ábrázolják.

Ézsaiás hetedik fejezetének nyolcadik és kilencedik verse adja meg a kulcsot annak a rejtvénynek a megfejtéséhez, hogy mit jelképez a tizedik versben szereplő „erősség”, mert a „erősség” héber szava ugyanaz, mint az az „erősség”, amelybe a déli király belépett a tizenegyedik fejezet hetedik versében. Az „erősség” „erő”-nek is van fordítva a „erősség szentélye” kifejezésben Dániel tizenegyedik fejezetének harmincegyedik versében. Így ez a két vers (a hetedik és a harmincegyedik) két tanút szolgáltat arra, hogy az „erősség” egy királyság vagy egy király fővárosa. Miután ez a tény két tanú által megállapítást nyert (mindkettő a tizenegyedik fejezetben), akkor amit Ézsaiás a hetedik fejezet nyolcadik és kilencedik versének rejtélyes szakaszában azonosít, amikor két belső tanúval megállapítja, hogy az erősség egy királyság fővárosa, vagy a királyság királya, azt állapítja meg, hogy 1989 előtt a Szovjetunió, amelynek központja Oroszország volt, fővárosa pedig Moszkva, olyan feje volt, akit Mikal Gorbachevnek hívtak. Nem véletlen, hogy Gorbachev vizuális ismertetőjegye a homloka volt.

Sorról sorra e kijelentés végkövetkeztetése hangsúlyozza annak fontosságát, amikor így szól: „Ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok.” Jézus ezt mondta: „Ő balgatók és rest szívűek mindazoknak elhívására, amiket a próféták szóltak.” [Lásd Lukács 24:25] Ezsdrás ezt írta: „És jó reggel felkelének, és kimenének a Tékoa pusztájába; és mikor kimenének, előállt Jósafát, és monda: Hallgassatok meg engem, Júda és Jeruzsálem lakosai; higgyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek, és megerősödtek; higgyetek az ő prófétáinak, és jó szerencsések lesztek.” [Lásd 2 Krónikák 20:20] A Jelenések könyvében hétszer adatik a parancs a hallásra. „Akinnek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.”

Megállapíttatni annyit jelent, mint a bölcs szüzek között lenni, mert a balgák rest szívűek arra, hogy higgyenek a prófétáknak. A bölcsök hisznek annak, amit Isten az Ő prófétái által szólt, és megszilárdíttatnak és gyarapodnak, mert meghallják, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Oroszország azonosítása, valamint a háború, amelyet 2014-ben Ukrajna ellen indított, az, ami megszilárdítja azokat, akik a próféciák bölcs tanítványai abban az időszakban, amikor Krisztus felnyitja éppen ezt az igazságot.

Az az igazság 2014-ben érkezett meg a történelembe, ami 2001 után van, és ezért a száznegyvennégyezer megpecsételésének idején belül helyezkedik el. A következő évben, 2015-ben, a leggazdagabb elnök, aki az 1989-ben kezdődő vég idejétől számított hatodik elnök, elkezdte felkavarni a globalistákat. A tizedik vers az 1989-es történelmet azonosítja, de Oroszországot is mint az „erődöt” állapítja meg, és a következő két versben Oroszország elkezd a helyettesítő háborúk második csatáját, és Putyin meg fogja nyerni azt a csatát. A versek igazsága akkor kerül feloldásra, amikor beteljesedik az a történelem, amelyet jelképeznek.

„Dániel megáll a maga osztályrészében és a maga helyén. Dániel és János próféciáit meg kell érteni. Ezek magyarázzák egymást. Olyan igazságokat tárnak a világ elé, amelyeket mindenkinek meg kellene értenie. E próféciáknak biznyságul kell lenniük a világban. Azáltal, hogy ezekben az utolsó napokban beteljesednek, önmagukat fogják megmagyarázni.” The

A tizennegyedik és tizenkettedik vers prófécijája történelmi beteljesedése által, a száznegyvennégyezer megpecsételésének idején válik felpecsételttől megnyitottá, de „sorban sorra”, van egy másik fontos tény is, amely e versekhez kapcsolódik. Ahhoz, hogy a prófécia tanulmányozója az „eláradó és áthatoló” három szakaszát egybe tudja fogni, a hatvanöt évről szóló próféciát is be kell illesztenie a prófétai vonalba. A hatvanöt éves prófécia jelöli ki a két kétezer-ötszázhusz éves prófécia kezdetét, és azonosítja, hogy negyvenhat év különbséggel kezdődnek egymáshoz képest. Azáltal, hogy a kezdetnél azonosítja a hatvanöt évet, azt is azonosítja, hogy az Alfa és az Ómega a végén hatvanöt évet hozna létre.

A kezdetnél és a végén álló hatvanöt év egyaránt három jelzőpont ismertetőjegyét hordozza. Az első Kr. e. 742 volt, majd tizenkilenc évvel később Kr. e. 723, aztán negyvenhat évvel később Kr. e. 677. E három jelzőpontnak a vég idején az 1798, 1844 és 1863 felel meg. A kezdeti (Alfa) negyvenhat éves időszak a templom és a sereg megtaposását jelképezi, a végső (Omega) negyvenhat év pedig a szentély és a sereg helyreállítását jelenti, amikor a Szövetség Követe (aki egyben Alfa és Omega is) hirtelen belépett abba a templomba, amelyet Ő emelt fel az 1798-tól 1844-ig terjedő negyvenhat év alatt.

A negyvenhat év, amelyet tizenkilenc év előz meg abban az időszakban, amikor Ésaiás i. e. 742-ben előadta a próféciát, lezárulásakor negyvenhat évet jelképez, amelyet azután khiasztikus mintázatban tizenkilenc év követ. Az 1844-től 1863-ig terjedő tizenkilenc év szemlélteti Krisztus szándékait a százhuszonnégyezerrel kapcsolatban, amelyek beteljesületlenek maradtak az abban a történelmi szakaszban bekövetkezett lázadás miatt. Az a munka, amely a prófécia tanulójától megkívántatik ahhoz, hogy helyesen hasogassa az igazság beszédét Dániel könyve tizennegyedik fejezete tizedik–tizenkettedik verseire vonatkozóan, nemcsak azt állapítja meg (ha hiszed), hogy Oroszország 2014-ben háborút indítana Ukrajnában, hanem azt is, hogy a háború a százhuszonnégyezer elpecsételésének idején indulna meg. Bármily jelentős is a versek által ábrázolt prófétai történelem, annak a történelemnek az időszaka is ábrázolva van az 1844-től 1863-ig terjedő tizenkilenc év által, amelyben éppen e történelem igazsága felnyitattik.

1844 a harmadik angyal eljövételét azonosítja, és előképezi a harmadik angyal 2001. szeptember 11-i eljövételét. 1863 a Jerikó újjáépítése által jelképezett lázadást képviseli. Az 1863-as útjelző egyúttal előképezi a száznegyvennégyezer engedelmességét is, akiket arra használ fel, hogy „ledöntsék Jerikó falait” a hamarosan eljövendő vasárnapi törvénynél. Az általunk vizsgált versekben a tizenhatodik vers az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvényt jelképezi. A tizennegyedik vers 2014-től Putyin végső győzelméig terjedő időszakot jelöl. A versek a második proxiháború kezdetét azonosítják, amelyet a harmadik proxiháború követ, amint azt a tizenharmadiktól a tizenötödikig terjedő versek bemutatják.

A második verset a tizennegyedik és tizenkettedik versekkel együtt vizsgálva azonosítjuk a 2014-ben kezdődő ukrajnai háborút, amelyet azután az Egyesült Államok 2015-ös elnökválasztási kampánya követett, majd 2016-ban a leggazdagabb elnök megválasztása. A tizenkettedik verset a vasárnaptörvény előtti utolsó elnök megtorlása követi, a harmadik proxiháborúban. A második

proxymháború, amely a határvonal csatája, közvetlenül a hatodik és leggazdagabb elnök megválasztása előtt kezdődött.

Az 1844-től 1863-ig terjedő történelemben Ezékiel két pálcájának egyesülnie kellett. Egyesülésük az istenség és az emberség összekapcsolását jelképezte, ami a száznegyvennégyezer elpecsételésének műve. 1844-ben megérkezett a harmadik angyal, és felnyitotta a mennyei szentéllyel, Isten törvényével, a szombattal és a harmadik angyallal kapcsolatos világosságot. 1849-ben az Úr másodszor is kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse a szétszórt nyáját, amely a nagy csalódás idején szétszóratást szenvedett. 1850-ben népét arra vezette, hogy elkészítsék Habakuk második táblázatát, hogy szemléletesen ábrázolják azt az üzenetet, amelyet népének hirdetnie kellett, miközben ő vezette őket, hogy „lerontsák Jerikó falait”. Az a táblázat magában foglalta a „hét időt”, miként a „régí táblázat” is.

1856-ban feltörte annak a világosságnak a pecsétjét, amelynek előre el kellett pecsételnie népét a „jerikói csata” előtt. Ez a világosság annak az első világosságnak a növekedése volt, amelyet az Alfa és az Omega nyilatkoztatott ki William Millernek. Ez a „hétszeres” világossága volt, amint az ismételtelen megjelenik a jerikói csata ősi történetében. Az a világosság, amelynek el kellett pecsételnie népét, egyben a laodiceai üzenet is volt, amelynek fel kellett ébresztenie őket, és vissza kellett vezetnie őket a filadelfiai tapasztalathoz. Ez az utolsó világosság az első világosság növekedése volt, de népe elhanyagolta a világosságot, és ezáltal azt választotta, hogy Laodicea pusztájában vándorol. 1844, 1849, 1850, 1856 és 1863 öt olyan útjelzőt képviselnek, amelyek megjelennek 2001. szeptember 11-ének történetében egészen a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Jerikó pedig szorosan el volt zárva Izráel fiai miatt: senki sem ment ki, és senki sem jött be. És monda az Úr Józsuének: Lásd, kezvedbe adtam Jerikót, annak királyát és vitéz harcosait. Ti pedig kerüljétek meg a várost, ti mind, hadra fogható férfiak, egyszer járjátok körül a várost. Ezt cselekedd hat napon át. És hét pap vigyen a láda előtt hét kos szarvából való kürtöt; a hetedik napon pedig hétszer kerüljétek meg a várost, és a papok fújják meg a kürtöket. És úgy lesz, hogy amikor hosszan megfújják a kos szarvából való kürtöt, és ti meghalljátok a kürt szavát, az egész nép nagy kiáltással kiáltson fel; akkor a város kőfala összedől a helyén, és a nép felmenjen, ki-ki egyenest maga előtt. Ekkor Józsué, Nún fia, hívta a papokat, és monda nekik: Vegyétek fel a szövetség ládáját, és hét pap vigyen hét kos szarvából való kürtöt az Úr ládája előtt. A népnek pedig ezt mondta: Vonuljatok előre, és kerüljétek meg a várost, és a felfegyverzettek vonuljanak az Úr ládája előtt. És lőn, amikor Józsué szólt a népnek, hogy a hét pap, akik a hét kos szarvából való kürtöt vitték, előre vonult az Úr előtt, és fújták a kürtöket; az Úr szövetségének ládája pedig utánuk ment. A felfegyverzettek a kürtöket fújó papok előtt mentek, a hátvéd pedig a láda mögött haladt; a papok pedig mentek és fújták a kürtöket. Józsué pedig megparancsolta a népnek, ezt mondván: Ne kiáltatok, és ne hallásatok hangotokat, még csak szó se jöjjön ki a szátokból addig a napig, amíg azt nem mondom nektek: Kiáltatok! Akkor kiáltatok.

Így az Úr ládája egyszer megkerülte a várost; azután visszatértek a táborba, és a táborban háltak. Józsué pedig kora reggel felkelt, és a papok felvették az Úr ládáját. És hét pap, akik hét koskürtöt vittek az Úr ládája előtt, folyamatosan haladt előre, és fújták a kürtöket; a fegyveresek pedig előttük mentek, az utóvéd azonban az Úr ládája mögött haladt, miközben a papok mentek előre, és fújták a kürtöket. A második napon is egyszer megkerülték a várost, azután visszatértek a táborba; így cselekedtek hat napon át. A hetedik napon pedig úgy történt, hogy korán felkeltek hajnalhasadtakor, és ugyanazon a módon hétszer kerülték meg a várost; csak azon a napon kerülték meg a várost hétszer. És a hetedik alkalommal, amikor a papok megfújták a kürtöket, Józsué ezt mondta a népnek: Kiáltsatok, mert az Úr nektek adta a várost.

És a város legyen átkozott, az is, és mindaz, ami benne van, az Úrnak; csak Ráháb, a parázna nő maradjon életben, ő és mindazok, akik vele vannak a házban, mivel elrejtette a követeket, akiket küldtünk. Ti pedig minden módon óvakodjatok az átkozott dologtól, hogy magatok is átkozottakká ne legyetek, ha vesztek az átkozott dologból, és Izráel táborát átokká teszitek, és bajba döntitek azt. Hanem minden ezüst és arany, továbbá a réz- és vasedények az Úrnak legyenek szentelve; az Úr kincstárába kerüljenek. Ekkor a nép felkiáltott, amikor a papok megfújták a kürtöket; és történt, hogy amikor a nép meghallotta a kürt szavát, és a nép nagy kiáltással kiáltott, a kőfal leomlott a helyére, úgyhogy a nép felment a városba, ki-ki egyenesen maga előtt, és bevették a várost.

És mindenestől elpusztítottak mindent, ami a városban volt: férfit és asszonyt, fiatalt és öreget, ökröt, juhot és szamarat, kardélre hányva. Józsué pedig így szólt a két férfihoz, akik kikémlelték a földet: Menjetek be a parázna asszony házába, és hozzátok ki onnan az asszonyt és mindazt, amije van, amint megesküdtemetek neki. Ekkor a fiatal férfiak, a kémek, bementek, és kihozták Ráhábot, apját, anyját, testvéreit és mindazt, amije volt; kihozták egész rokonságát is, és elhelyezték őket Izráel táborán kívül. A várost pedig és mindazt, ami benne volt, tűzzel égették meg; csak az ezüstöt, az aranyat, a réz- és vasedényeket tették az Úr házána kincstárába. Ráhábot, a parázna asszonyt azonban életben hagyta Józsué, valamint apjának háza népét és mindazt, amije volt; és Izráelben lakik mind e mai napig, mert elrejtette a követeket, akiket Józsué küldött Jerikó kikémlelésére. Józsué pedig megeskette őket abban az időben, mondván: Átkozott legyen az Úr előtt az a férfi, aki felkel, és felépíti ezt a várost, Jerikót; elsőszülöttjére rakja le annak alapját, és legkisebb fiára állítja fel kapuit. És az Úr Józsuéval volt, és híre elterjedt az egész földön. Józsué 6:1–27.